

Омела на святі

Владислав Бойко

Якось надвечір до одної хати
зійшовся люд обжинки святкувати.
Як водиться, по першій налили,
почаркувались, тост проголосили,
і випили, і, звісно, закусили,
налляли ще... Розмови потекли
про літо, про сівбу, що наступає, —
про всі поточні, мовити б, діла.
І лиш один Омелько Омела
мовчить собі, на чарку налягає
і тицяє виделкою в компот.
А вже як восьму виплеснув у рот —
сказав, змахнувши рукавом тарілку:
— Усі ви, братця, плаваєте мілко!
От я скажу! Послухайте мене!
Чого зібрались ми оце? На свято?
Тут на столі ще випивки багато,
й всього, всього... Отож скажу одне:
давайте вип'ємо і крикнемо "ура!",
"ура!" — і вип'ємо! "Уррра!" — і "Гоп со смиком!!!"
...Вся хата сповнилась тим п'яним, диким криком,
Рябко, зірвавшись, геть утік з двора.
Усі мерщій шапки порозбирали
і — хода... Врешті, й Омелян охрип,
в тарілку носом клюнув — і захріп.
А вранці й каже: "Вчора всі кричали,
аж розболілась в мене голова!"

* * *

Мораль? Омелькові? Гай-гай... Слова, слова!..